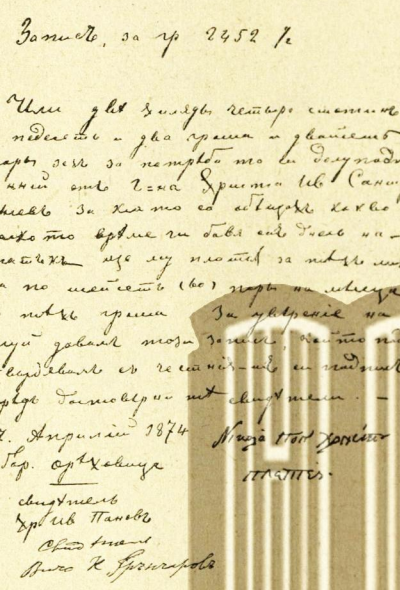

Фиг. 5. Факсимиле на единъ записъ на заповѣдь отъ 7 априлъ 1874 год. за 2452 гроша и 20 пари, издаденъ отъ Никола попъ Христовъ на Христо Ив. Сантурджиевъ. Между свидетелитѣ е сложенъ отдолу подписа и на Вичо К. Грънчаровъ. Това е единственъ останалъ писменъ документъ, който имаме отъ Вичо Грънчаровъ.

При горнитѣ изключителни и благоприятни условия, каквито малко други градове сж имали въ онова време, производителниятъ стопански и търговски животъ полека-лека миналъ на страната на покровителствената и защитена съ права и привилегии християнска рая — будното българско население отъ търговци и занаятчии на Горна-Орѣховица, който добива още по-голѣмо значение и издигналъ се и запазвалъ своята економическа мощь и богатства и тогава, когато кърджалийскитѣ нападения въ XVIII вѣкъ принудили голѣма часть на околното население отъ равнинитѣ да дири прибежище и закрила въ града и поминъкъ въ занаятитѣ. Надошлитѣ отъ Балкана пъкъ млади чирачета, дирейки занаятъ на ржцетѣ си, съ повишена енергия и удвоенъ интересъ „изпичали“ занаята си тукъ, не обезпокоявани отъ разни турски заптии, жадувайки единъ день да станатъ и тѣ вещи майстори на занаята си и самостоятелни стопани на дюкяни. Освенъ това, тѣ виждали какъ турската държава покровителствувала и давала добри гаранции за развитие на занаятчийството и търговията; пазели се интереситѣ на търговцитѣ и имъ се давали всички условия за преуспѣване и развитие, защото капитала е кръвьта въ едно тѣло; богатството на града е богатство на народа, което е сигуренъ белегъ на спокойна и силна държава. Турскитѣ управници сж давали условия за развитието на търговията и занаятитѣ, защото тия два бранша сж издигали представителитѣ имъ срѣдъ народа, а освенъ това тия богати тър-